

“Ili havas sufiĉan akumuladon de Eliksiro por aranĝi iliajn aferojn, kaj tiam, jes, ili mortos.”

Zomburdo ridetis pro la mirfrapita mieno de Hari.

“Al junulo kiel vi, mi supozas, ke tio aspektas nekompreneble, sed al Nikolao kaj Perenela, tio ŝajnos simple kiel enlitiĝi post tre, *tre* longa tago. Fakte, por la bonorda menso, la morto estas simple la sekvanta granda aventuro. Sciu, ke la Ŝtono vere ne estis tiel bonega afero, kiel oni supozas. Tiom da mono kaj da vivo, kiom oni kapablas deziri! Jen la du aferoj, kiujn la plejparto da homoj elektus prefere al ĉiuj ceteraj — la ĝeno estas, ke la homoj inklinas elekti ĝuste tiujn aferojn, kiuj estas la plej malbonaj por ili.”

Hari kuŝis tie, parolmanka. Zomburdo zumis iom, kaj ridetis al la plafono.

“Sinjoro?” diris Hari. “Mi pensadas pri ion... Sinjoro — eĉ se la Ŝtono estas for, Vol—, tio estas, Vi-Scias-Kiu —”

“Nomu lin Voldemorto, Hari. Ĉiam uzu la ĝustajn nomojn por la aferoj. La timo al la nomo pliigas la timon antaŭ la afero mem.”

“Jes, sinjoro. Nu, Voldemorto klopodos eltrovi aliajn rimedojn por returni, ĉu ne? Mi volas demandi, li ne estas for, ĉu?”

“Ne, Hari, li ne estas for. Li ankoraŭ ekzistas ie, eble celante kunhavi alian korpon...ne estante tute viva, li ne kapablas morti. Li forlasis Ciuron mortontan; li malkompatas tiom siajn disciplojn, kiom siajn malamikojn. Tamen, Hari, kvankam vi nur malfruigis lian revenon al estreco, je la sekvanta fojo necesos nur alian homon, kiu pretas lukti ŝajne senesperan batalon— kaj se li estos malfruigita denove, kaj denove, do eblas, ke li neniam reakiros sian povon.”

Hari kapjesis, sed haltis tuj, ĉar tio dolorigis lian kapon. Tiam li diris, “Sinjoro, estas aliaj aferoj pri kiuj mi deziras ekscii, se vi povas klarigi... aferoj pri kiu mi volas scii la veron...”

“La veron.” Zomburdo ĝemis. “Tio estas bela kaj terura afero, kaj pro tio oni devas trakti ĝin tre zorgeme. Tamen, mi respondos al viaj demandoj, krom se pro grava kialo mi ne povos, en kiu kazo mi petos vian pardonon. Kompreneble, mi ne mensogos al vi.”

“Nu...Voldemorto diris, ke li murdis mian patrinon nur pro tio, ke ŝi klopodis malhelpi lin mortigi min. Sed kial li fakte deziris mortigi min?”

Zomburdo ĝemis tre profunde tiufoje.

“Domaĝe, al via unua demando, mi ne povas respondi. Ne hodiaŭ. Ne nun. Vi ekscios iam... Formetu ĝin de viaj pensoj nuntempe, Hari. Kiam vi pli aĝos... mi komprenas, ke vi malamas ĉi tiujn vortojn... kiam vi estos preta, vi scios.”

Hari komprenis, ke disputi tion ne utilis.